

-
- 5 Від автора
8 Київ, 21 лютого 2014 року
11 Київ, 30 жовтня 2022 року
15 Херсонщина, травень 2023 року
19 Портрет Жінки UA
23 Харківщина, вересень 2022 року
27 Харків і Харківщина, травень 2022 року
33 Умань, квітень 2023 року
Куп'янськ, листопад 2022 року
Київ, 2014-й і сьогодні
39 Київщина, весна 2022 року
43 Портрет Жінки UA
49 Чернігівщина, Київщина, 2022 рік
57 Київ, лютий 2022-го – червень 2024 року
63 Київщина, літо 2022 року
67 Київ, лютий 2023 року
73 Портрет Жінки UA
79 Київ, 2015–2022 роки
85 Харківщина, літо 2022 року
91 Київщина, квітень 2022 року
Харківщина, листопад 2022 року
97 Харківщина, травень 2022 року
101 Портрет Жінки UA
103 Харківщина, листопад 2022 року
109 Донеччина, листопад 2022 року
113 Харківщина, жовтень – листопад 2022 року
116 Київ, 2024 рік
119 Київщина, квітень 2022 року
121 Київ, 2023 рік
125 Київ, 2024 рік

Доктор Наташа (Наталія Лелюх)

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Від автора

Вперше у моєму житті війна промайнула у 1996 році. В університеті, на парі з біохімії. У сусідній аудиторії проводили досліди, і там щось демонстративно і гучно вибухнуло в колбі. Моя одногрупниця за секунду опинилася під партою. Присіла і закрила голову руками. Вона була у нас новенькою. Місяць як перевелася після академки з університету в Грозному. Тоді я вперше побачила війну так близько.

Потім був Майдан і бібліотека на Грушевського з нашим медпунктом. І знову війна несподівано виплила у вигляді таблички на вбиральні: «Не включайте світло – працюють снайпери».

Для мене 24 лютого 2022 року стало днем, коли я зрозуміла, що життя кінечне. Це не традиційне жартівливе «всі помремо», це спокійне холодне усвідомлення наявності краю. Невідворотного краю.

Катерина, Благодійний фонд Сергія Притули

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Київ,
30 жовтня 2022 року

11

Відмотай назад мій годинник.

Туди, де мама посміхалась, а татко носив у карманах старої куртки баранки для собак, що прибігали під гараж за смаколиками. Я просто постою поряд із ним, потримую його за руку і скажу, як я його люблю. Сильно-сильно, як не буває. Бо не встигла сказати. Бо вже 19 поспіль років не знаю – розумів він це чи ні.

Відмотай стрілки, чуєш?

Я наберу в долоні круглих камінців з-під Сокола в Новому Світі. По одному камінцю на всі роки без вітру, настоящего нагрітим ялівцем, без осені на Ай-Петрі, без Чорноріченського каньйону...

Накрути ще пару років.

Дуже треба подивитися в очі тому, хто був «братом». Мовчки подивитися. Знайти саме ту хвилину, коли він зможе натиснути на курок. Спочатку в Сухумі, потім у Молдові,

Цхінвалі, Донецьку, Маріку, Бучі, Ірпені, Ізюмі... Кожне натискання хочу бачити, щоб не забути. Не мститися, ні. Не забути.

Викрути стрілкам руки, мені треба. Мені треба побачити в маленькій рухливій плямці на моніторі УЗД-апарата хворе серце і дати можливість батькам вибрати: жити із хворою дитиною чи вбити її... Дай помітити в іншій цяточці майбутній страшний рак – і попередити пацієнтку, що їй треба до хірурга, а не у відпустку на південне сонце...

Відмотай.

Я обніму своїх дітей. За весь час, який я у них поцупила...

Чуєш, годинник?

Відмотай, а потім – як буде...